

Михаил Лермонтов,
Der Tod des Dichters
tradukita de N. N. 77

...

Михаил Лермонтов,
La morto de la poeto
tradukita de Konstantin Gusev

...

Der Dichter fiel – von Schurken wählte
 Er seiner Ehre sich beraubt.
 Er traf ins Herz, der ihn verhöhnzte,
 Und sterbend sank sein stolzes Haupt!
 Nicht mehr ertrug das Herz des Dichters
 der Schwätzer niederträchtiges Spiel
 gegen die Meinung des Gelichters
 stand einsam er wie je ... und fiel!
 Er fiel! ... Was hilft's, daß ihr nun sammelt
 unnützes Lob und ihn beleckt,
 daß ihr Entschuldigungen stammelt? —
 Zu spät, das Urteil ist vollstreckt;
 Wer trieb ihn denn? War es nicht euer
 boshafte Spiel, das ihn verführt.
 das des Genies bewahrtes Feuer
 zu offenen Bränden angeschürt?
 Ihr habts erreicht ... er ging verbinden
 zugrund an Qual und Überdruß;
 das Licht erlosch, das Laub verwirren
 am Blütenkranz des Genius.
 Der ihn gemordet, kalten Blutes
 hat er's getan ... er schoß gewandt;
 sein leeres Herz war rohen Mutes,
 und nicht gezittert hat die Hand.
 Was wunder auch? ... aus fernen Reichen
 kam er als Abenteurer her,
 und hundert andre so wie er,
 sich Glück und Ämter zu erschleichen;
 er schätzte unser Land gering,
 sein Recht und Brauch, sein Wort und Wissen
 hatt gern uns Ruhm und Ehr entrissen;
 wie konnte er beim Abschluß wissen,
 an wem sich seine Hand verging! ...
 Nun ist er tot, vom Grab verschlungen
 wie jener Sänger, vom Geschick bezwungen,
 weil Eifersucht sein Herz verbrannt
 den er mit wunderbarer Kraft besungen,
 erschlagen wie auch er von mitleidloser Hand
 Weshalb ließ er das Glück und stiller Freundschaft Ker-
 zen
 und trat in diese Welt, die ungebundne Herzen
 und glühnde Leidenschaft in faulem Dunst erstickt?
 Weshalb gab er die Hand nichtsnutzigen Ehrbesudlem,
 weshalb denn glaubte er den schmeichlerischen Hud-
 lem,
 er, der als Kind doch schon der Menschen Herz durch-
 blickt?
 Man riß den Kranz ihm fön - gehüllt in Lorbeer, schenken-
 ten
 sie ihm den Dornenkranz, der einer Krone glich:
 Doch die verborgnen- Dornen senkten tief in die edle
 Stirne sich;
 vom tückischen Geraun, vom Hohn der Ignoranten
 war ihm vergiftet noch der letzte Augenblick.
 Er fiel - da Ehrgefühl und Rachedurst ihn brannten

Pereis li, poet' de justo,
 Murdita per la kalumni',
 Kun peza plumbo en la brusto
 Kaj venĝavido mortis li! ...
 Ne povis la animo luma
 Subiĝi al la malhonor',
 Li sola kontraŭ fals' monduma
 Ribelis ... Kaj li estas for!
 Murdita! ... Do por kio ploroj,
 De l' povraj laŭdoj tarda ĥor'
 Kaj sinpravigoj de l' sinjoroj?
 Pro fato li jam estas for!
 Kaj ĉu ne vi kolere pelis
 La noblan kanton de liber',
 Elblovi incendion celis
 El la ĵaluzo – nur fajrer' ?
 Do ĝoju ... Mutas bardo nia,
 La bonon rompita la malbon'.
 Ne lumas plu la stel' genia,
 Forvelkis la solena kron'.
 Murdinto lia senkompata
 Ekpremis feron de la ĉan',
 La koro vanta batis glate,
 Neniom tremis tiu man'.
 Kaj ĉu ne miro, ĉu ne strango?
 Pelata per la sort' migrant',
 Nomadis li en nia land'
 En serĉo de feliĉ' kaj rango,
 Ofende mokis pli kaj pli
 De nia tero lingvon, moron
 Kaj malestimis nian gloron,
 Ne sciis en la sanga horo,
 Sur kion levis sian manon li! ...
 En tombo kuŝas jam la bardo,
 Samkiel tiu, kiun li kun ardo
 Prikantis sorĉe en la versroman' –
 Kantisto de bonkoro kaj bonfarto
 Murdita per la senkompata man'.
 Por kio de la pac' kaj simpla vilaĝloka
 Enpaŝis mise li al la mondom' sufoka
 Por la sincera sent' kaj liberema sag' ?
 Por kio premis li la malamikajn manojn,
 En la envia rond' serĉante la kompanojn,
 Li, kompreninta homojn de l' junaĝ' ? ...
 Anstataŭ simpla kron' al li surmetis ili
 La kronon dornan, nur kun laŭro por or-
 nam' –
 Ĝi devas kvazaŭ ĉiam brili,
 Sed kaŝe piki, piki jam;
 Venenis liajn lastajn horojn frido,
 Malica flustro mokis lin, kaj jen
 Li mortis kun la vana venĝavido,
 Kun kaŝa disreĵigo kaj ĉagren'.
 La kantoj de mirinda brilo
 Ne sonas iam sub la ĉiel'

Traduko de la Rusa poeto “Смерть поэта” de МИХАИЛ ЛЕРМОНТОВ (*1814-10-15 – †1841-07-27) en la Germanan de N. N. 77.

Arg-951-1919 (2013-12-15 20:59:34)

Siehe: <http://www.winter-zeulenroda.de/webseiten/lermontov.htm>.

Traduko de la Rusa poeto “Смерть поэта” de МИХАИЛ ЛЕРМОНТОВ (*1814-10-15 – †1841-07-27) en Esperanton de KONSTANTIN GUSEV (†1980-11-09).

Arg-951-1917 (2013-12-15 10:56:39)

Tiu ĉi poem-esperangigo troviĝas en la retejo http://donh.best.uwh.net/Esperanto/Literaturo/Poezio/morto_poetou.html.